

מלחמת העולם השנייה התחילה בספרד, בסידרה של תקריות צבאיות. מעטים הבינו, אותה שעה, את משמעותן הגורלית. יתכן כי מלחמת העולם השלישית התחילה השבוע, על חופי קובה.

מטוסים מיסטרורים הפציצו את האי מן האחר — כשם שהופצצה ספרד ב־1936 על ידי מטוסים מיסטרורים לא פחות. צבאות קובאיים, שאומנו וצוידו בידי זרים, נחתו בחוף קובה, בבואם ממיאמי — כפי שצבא אות ספרדיים, שאומנו וצוידו על ידי היטלר ומוסוליני, נחתו בספרד בבואם ממארוקו. דבר אחד השתנה. 1936 היתה עדיין שנה של אידיאליסטים. מתנדבים מכל העולם ורמו לספרד, כדי להגן על החופש מפני מפלצת הוועות. ביניהם היה — או לא היה — הד"ר ישראל בר. ואילו בשנת 1961, העולם ציני יותר. קובה נראית ככלי בלוח-השחמט של מלחמת המעצמות.

קוץ בגורל. מאז יומו הראשון בשלטון, ניבא פידל קאסטרו לפלישה אמריקאית. רבים צחקו מנבואות אלה, ראו בהן טכסיס תע' מולתי של דמאגוג. אולם פידל, שהוא הוגה דיעות רציני, ידע כי הפלישה בלתי-נמנעת. הוא צדק.

כי המהפכה הקובאנית היתה מן הרגע הראשון קוץ בגופו של המערב. היא היתה קול-קורא למיליונים הבלתי-ספורים של אמריקה הלא-טינית, החיים בתנאים של עבדות וצמיחות, המדוכאים והעשוקים על ידי שיכ בה דקה של בעלי-הון וקרקעות.

אילו קם מנהיג מרחיק-ראות בארצות הברית, יתכן והיה מנסה לנצל בעוד מועד את הנטיית המהפכניות של המונים אלה. אולם האשינגטון לא יכלה לעשות זאת, מבלי לריב עם שליטי כל ארצות היבשת הדרומית. היא לא היתה מיכנה לכה.

היהודים יודעים. תחת זאת התקשרה המדיניות הצפון-אמריקאית לחיים ולמחל עם המשטרים הקיימים. הנשיא אייזנהואר, ואחריו הנשיא קנדי, ראו בראגה כיצד הופך קאסטרו לאליל ההמונים הלא-טיניים.

מעטים יודעים עד היכן כבר הרחיקה ה מהפכה הפיזיולוגית לחדור אל לב ההמונים, מתחת לפני הקרקע. בין המעטים האלה נמצאים יהודי היבשת — מיעוט קטן אך עשיר. היהודים הסיקו בשקט את המסקנה כי הפיזיולוג ינצח במוקדם או במאחר, וכי יביא לגל של לאומנות לאטינית קיצונית.

לאומנות זו תביא לסילוק הזרים העשירים — וביניהם היהודים — מארצות היבשת, כפי שהביא הנאציוניזם לסילוק הזרים העשירים — ומצריים — וביניהם היהודים — ממצרים. על כן החלו היהודים להעביר את הונם, בשקט, צפונה.

ארצות-הברית לא היתה מוכנה ומסוגלת להשלים עם המהפכה ללא קרב. התפרצות לאומנית לאטינית יכולה לערער את עוצמת ארצות-הברית, להנחית עליה מכה ניצחת. יתר על כן, אמריקה ידעה כי בקובה יהיה המצב האיסטראטגי לטובתה, כשם שבלאוס המצב האיסטראטגי הוא לטובת ברית-המועצות וסין, הסמוכות.

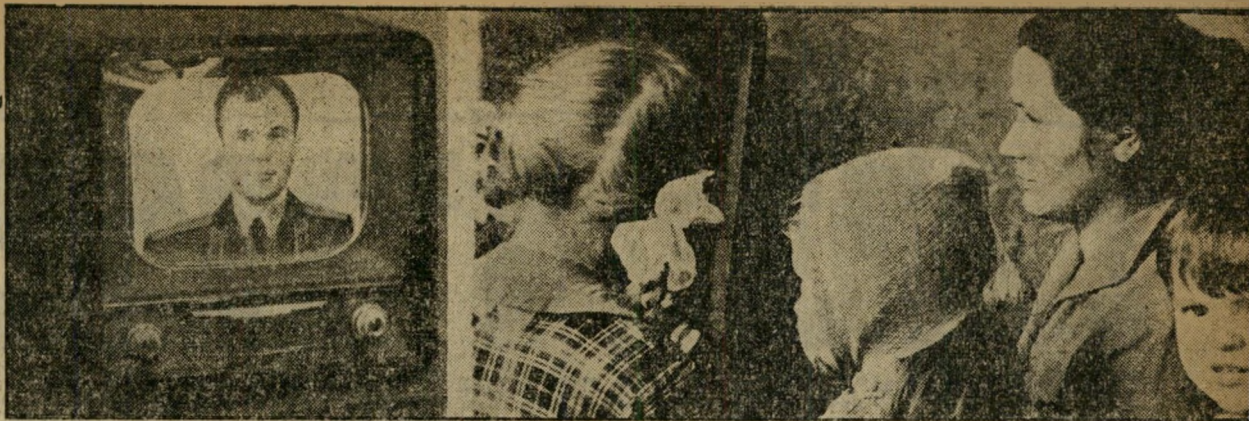
נחלים של דם. האם יעמוד פידל ב־מבחן הקשה?

הדבר תלוי כולו בגורם אחד ויחיד: נאמנותם של איכרי קובה למשחררם הצעיר. במשך מאות בשנים ניכסו איכרים אלה לכל משעבד. קאסטרו בא, נתן להם עבודה, קרקעות וכבוד עצמי. עתה באים האנטרי-כהפכניים, ומכריוס בפירוש, בראש מצעם, כי מטרם להחזיר את האדמות המופקעות לפיאודלים המגורשים. האיכר הקובאי יודע זאת. האם ילחם?

קאסטרו נתן לאיכרים נשק. הוא ניצל כל יום של שלטון, ודיבר אל ליבם בטליוזיה ובראדיו. עתה השאלה היא: האם יקומו מאות אלפי האיכרים המווינים ויטביעו את הפולשים בנחלים של דם. כפי שניסו לעשות איכרי ספרד, בשעתו — או שמישטרו של קאסטרו יעלם מן העולם כנסיון-נפל שהקדים את תקיפתו?

קרב מכריע. קיים עוד הבדל בין ספרד לבין קובה. ב־1936 הששה ברית-המועצות לקיומה, לא רצתה להסתכן בהרפתקה ב־ארץ רחוקה. כיום ברית-המועצות, כובשת החלל, שופעת בטחון עצמי.

הקרב על קובה החל. הוא יהיה אחד הי קרבות הגדולים של המאה העשרים. לרוע מזלה, הצליחה ארצות-הברית להכניס את עצמה למצב בו יתייבצו בעלי המצפון ו־שוחרי-החופש בעולם כולה. נגדה.

"איש היקום שלי, הזור מהר הביתה!" הבריקה ואנטינה גאגארין, אשת הכוכב, אחרי שראתה, יחד עם ילדי השכנים, את נצחון בעלה מעל מסך לימודי, עוד לפני שהגיע לבית-הספר לטיים.

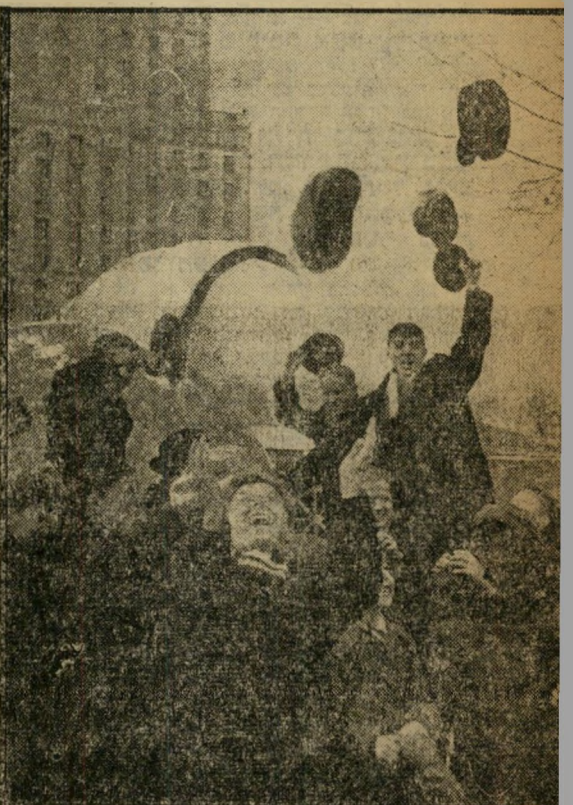
על בולתיך-איש חלל

מוסקבה צוהלת בקבלת פנים לרב-סרן גאגארין, כובש החלל

הטיים הקטן שהפך לגיבור עולמי. כל קצין במדי הילהאור זכה לתשואות, נישא על כפי ההמונים הצוה, המעניק לו הרגשה של שהיה קלה בחלל.

"הורד! הורד! ליבתינו מהזוים איתך בדרכך!" שרה כל מוסקבה, לכבוד החלליש הראשון. ב־12 באפריל, היום ההיסטורי, צהלה מוסקבה כולה לכבוד

הם, מוכנים לביים בשביל צלם סימפאטי תמונות בינלאומיות של גיל ותרועה. תא המפלגה הקומוניסטית אף דאג לכרזות מתאימות לכבוד המאורע.

המדינות צועדים ישרים: לימודי האוניברסיטה שבתו ממוסקבה, ורכבות התלמידים והתלמידות נשפטו אל הרחובות, כשבלי הנגינה הביתיים בידר